

'Zonder hoop kun je niet verder'

Een jaar geleden maakte Natascha van Weezel met Sinan Can de documentaire *Brug over de breuklijn*, over polarisatie in de samenleving door het Israëliisch-Palestijnse conflict. Nu is er een vervolg. 'Ik zal mijn mond moeten opentrekken.'

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Lumen, ANP

Ze had geluk, zegt Natascha van Weezel. Ze is net terug uit Israël, waar ze was voor het vervolg op *Brug over de breuklijn*. Vlak na haar vertrek escaleerde het conflict met Hezbollah en werden veel vluchten geannuleerd. "Vooraf heb ik lang getwijfeld of ik wel moest gaan", zegt ze. "Tijdens de opnames in Israël was het redelijk rustig, maar mijn verblijf had geen dag langer moeten duren."

Hoe was de sfeer daar?

"Compleet anders dan tijdens mijn laatste bezoek in 2022. Ik trof een land in diepe rouw. Israëli's lijken erg goed in het doorgaan met het gewone leven. In Tel Aviv, waar ik over-

nachtte, was het druk op de terrassen, op de markt en op het strand. Verwarrend, want tegelijkertijd zag ik overal posters van de gijzelaars. In de stad was een altaar opgericht voor de op 7 oktober vermoorde mensen, in cafés stonden lege stoelen voor gijzelaars. Ze waren overal. En overal waren protesten tegen Netanyahu. Israël is een land in crisis, een heel verdeeld land. Ondertussen lijkt niemand bezig met Gaza. Israëliische media besteden alleen aandacht aan de eigen militairen, niet aan de 40.000 doden. Als ik daarnaar vroeg, kreeg ik antwoorden als: 'Het is zuur, maar we zijn in oorlog en ze zijn onze vijand' of 'als zij de gijzelaars teruggeven, stoppen we.'

Hoe beleefde jij die 7 oktober 2023?

"Mijn vriend zat in het buitenland, ik was alleen met ons zootje Max. Na zijn flesje wilde ik wandelen. Toen kreeg ik opeens allemaal whatsappberichten van vrienden: 'Is je familie oké?' Het drong niet tot me door. Zo'n grote aanval op Israël? Dat kan niet! Het nieuws meldde dat er raketten waren afgevuurd en terroristen waren binnengedrongen. Later kwamen de verhalen over de gruwelijke moordpartijen. Ik belde mijn familie. Ze zaten gelukkig veilig in de schuilkelder. Ik dacht al snel drie dingen: wat gebeurt er nu met Israël? Hoe neemt het wraak? En hoe reageert men in Nederland? Ik was bang voor nog meer polarisatie. Ik kreeg gelijk."

'In 1993 was de vrede bijna gelukt'

Waarom hebben Sinan Can en jij een tweede deel van 'Brug over de breuklijn' gemaakt?

"We waren nog niet klaar. We merkten dat mensen erg behoefte hebben aan hoop. Die hebben we proberen te zoeken in het conflictgebied zelf. We blikken daarnaast terug op de Oslo-akkoorden uit 1993. Ook toen was de situatie niet hoopvol en toch vonden Israël en de Palestijnen elkaar. De vrede was bijna gelukt. We wilden kijken of daar nu ook hoop op is. Zonder hoop kun je niet verder."

Na die eerste uitzending werden jullie bedreigd. Iemand mailde je: 'Ik hoop dat Hitler z'n taak afmaakt.' Wat deed het met je?

"Ik houd me al een tijdje hiermee bezig en weet inmiddels dat ik nare reacties kan verwachten. Ook doodsbedreigingen, zelfs Max werd bedreigd. Ik heb me een tijdje op de vlakte gehouden; ben niet op tv verschenen, heb er voorzichtiger over geschreven. Uiteindelijk dacht ik: ik wil niet dat we alleen de schreeuw-ers horen, dus zal ik mijn mond moeten opentrekken. Dat is een bewuste keuze."

Vroeger was je overal bang voor: bang om Joods te zijn, bang voor een herhaling van Auschwitz, bang voor mensen. Hoe is dat nu?

"Het is menselijk om soms bang te zijn, maar ik ben een volwassen vrouw en ik wil een rol spelen in het maatschappelijk debat. Polarisa-tie ondermijnt de democra-tie. Ik geloof in de dialoog: praat met elkaar, luister naar elkaar, leer van elkaar. Dat heb ik altijd gehad en sinds ik moeder ben, is het nog veel sterker geworden. In wat voor wereld wil ik dat Max opgroeit? Dat is niet de wereld van nu. Omdat ik een podium heb, moet ik daar iets aan doen." →

Zelfs wanneer ik er niet meer ben zou ik nog altijd graag dieren willen helpen...

Mijn leven staat in het teken van dieren. Dat heeft het altijd gedaan. Dieren in de natuur in het bijzonder. Ik vind ze geweldig. Maar het leven is eindig. Ook wanneer ik er niet meer ben wil ik dieren blijven helpen. Met DierenLot kan dit. Door hen op te nemen in het testament kunnen zij ervoor zorgen dat ook in de toekomst dieren in nood geholpen kunnen worden. Huisdieren, maar ook natuurdieren. Mijn nalatenschap helpt bij het ondersteunen van lokale dierenhulporganisaties. Denk aan wildopvang-centra, asielen of dierenambulances. Allen doen fantastisch werk. Onmisbaar werk. Met DierenLot draag ik nu een steen bij. Zodat het werk door kan blijven gaan. Niet enkel nu, ook in de toekomst. Help ook dieren in nood. Ook bij u in de buurt. Neem DierenLot op in uw testament.

André Donker

Boswachter, wildlife adviseur en docent én ambassadeur Stichting DierenLot. André is regelmatig als natuurverslaggever te gast bij televisieprogramma's. (foto: Odiene Agasi)

Vul de bon in, kopieer deze of knip uit en stuur op aan Stichting DierenLot, Antwoordnummer 51013, 3501 VB Utrecht (geen postzegel nodig). U kunt natuurlijk ook mailen naar nalaten@dier.nu of bellen naar 0183 - 563 912.

Ja, ik wil graag dieren helpen wanneer ik er zelf niet meer ben

- Ik heb DierenLot al opgenomen in mijn testament.
- Ja, ik ontvang graag een uitgebreidere brochure over nalaten aan DierenLot.
- Ja, ik heb vragen over nalaten aan DierenLot, neemt u telefonisch contact met mij op.
- Ja, ik heb interesse in nalaten aan DierenLot, belt u mij voor een persoonlijke afspraak bij mij thuis.
- Ja, als DierenLot voor mijn dieren zorgt na mijn overlijden, neem ik DierenLot graag op in mijn testament. Neemt u contact met mij op.
- Ja, ik neem DierenLot op in mijn testament en oormerk graag mijn nalatenschap aan een of meer van de Erkend Beneficianten van DierenLot. Neemt u contact met mij op.

Naam	☐ Mw. ☐ Dhr.
Adres	
Postcode/Woonplaats	
Telefoon	Geboortedatum
E-mail	

Scan deze QR code en vraag online informatie aan via onze website

Stichting DierenLot
Dam 20-22
4241 BN Arkel
Telefoon: 0183 - 563 912
E-mail: nalaten@dier.nu

DierenLot.nl

STICHTING
DierenLot

#samenvoordieren

Profiel

Haar – Joodse – ouders hadden ook een podium. Moeder Annet Bleich schreef voor de Volkskrant, vader Max van Weezel werkte bij Vrij Nederland. Als kind zette ze zich enorm af tegen hen en de journalistiek. Toch trad ze in hun voetsporen. “Vreselijk, hè”, zegt ze lachend. “Dat was niet de bedoeling. Het omslagpunt was een dagboek over mijn tienertijd. Ik schreef daarin over mijn eetstoornis. Op een dag trof ik mijn vader lezend in die dagboeken. Hij zei: ‘Dit is zó mooi, dit moet worden uitgegeven.’”

Je vader las jouw dagboeken? “Ik was woest! Maar op een gegeven moment werd ik ook nieuwsgierig. Mijn vader had nooit begrepen waarom ik die eetstoornis had. ‘Nu kan ik in je hoofd kijken’, zei mijn vader. ‘Misschien dat anderen daar ook iets aan hebben.’ Dat leek me een goed idee. Ik vond schrijven leuk, en blijkbaar kon ik het ook. Op de filmacademie

NAAM Natascha Rosa van Weezel
GEBOREN Amsterdam, 2 augustus 1986
PRIVÉ Woont samen met haar vriend, ze hebben een zoon
OPLEIDING Studeerde media en cultuur aan de UvA (niet afgemaakt) en aan de Nederlandse Filmacademie
CARRIÈRE In 2007 verscheen haar boek *Magere jaren – Anorexiadagboek*. Na haar afstuderen maakte ze documentaires over de Tweede Wereldoorlog en de situatie in Israël en Palestina, zoals *Elke dag 4 mei* (2014) over de rol die de Tweede Wereldoorlog in haar generatie speelt en *Natascha's beloofde land* (2019) over Israël en de Palestijnse gebieden. Eind vorig jaar maakte ze samen met Sinan Can *Brug over de breuklijn*.

'Ik was in een vredesdorp waar zeventig Joodse en Palestijnse families samenleven'

merkte ik dat ik van documentaires hield en ben ik me daarop gaan richten. Waarom zou ik me er tegen verzetten dat ik op mijn ouders lijk? Ik heb hun idealisme, werklust en nieuwsgierigheid.”

Je ouders hebben hun oorlog aan je doorgegeven, vertelde je eens. Heeft de huidige oorlog die van hen naar de achtergrond gedrongen?

“Bij ons thuis ging het inderdaad altijd over de Tweede Wereldoorlog. Ik wist te jong al te veel. Ik doe er alles aan om te zorgen dat Max dat niet overkomt; praat er nooit over als hij in de buurt is. Hun oorlog speelt nog altijd mee, het antisemitisme neemt ontzettend toe. Als mensen zeggen: ‘Het valt wel mee’, denk ik aan mijn grootouders die de Holocaust overleefden en zeiden: ‘Het antisemitisme zal altijd terugkomen. We moeten waakzaam blijven.’ Voor mij, en veel andere Joden, is het bestaansrecht van Israël daarom heel belangrijk. Het is mijn verzekeringspolis voor als ‘het weer gebeurt’. Ook al wil ik daar absoluut niet wonen, zeker nu niet: wat de regering-Netanyahu doet vind ik vreselijk.”

In het eerste deel zei je moeder niet meer te weten of ze in vrede geloofde. ‘Hoe moet ik het dan weten?’ antwoordde je. Weet je het na deze reis wel?

“Zij is 73, ik 38. Je houdt je ouders altijd vast, ook als ze zijn overleden. Ik vraag nog vaak dingen aan mijn in 2019 overleden vader, maar ik ben niet meer het meisje dat bang was voor alles. Ik weet zelf wat ik moet doen, maak mijn eigen keuzes. En ik weet inmiddels hoe ik mezelf kan beschermen, zelfs als ik word bedreigd. Anderen stoppen, ik ga door. Hopelijk altijd.”

Omdat er hoop is?

“Zolang mensen in hoop geloven, is er hoop. Ik was in Israël in een vredesdorp waar zeventig Joodse en zeventig Palestijnse families samenleven. Het is klein, maar ze laten zien dat het kan werken. Als we maar willen. En dan kunnen mensen zeggen: ‘Het is maar een lichtpuntje.’ Maar duizend lichtpuntjes bij elkaar vormen een fel licht.”

► BRUG OVER DE BREUKLIJN | ZONDAG | BNNVARA | NPO 2 | 20.15